

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Благоевград, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети февруари
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело №
20231200501213 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано с въззивна жалба от **О т „К.С.“ ЕООД**, с ЕИК - *,
представляван от управителя Р. Д. С., със седалище и адрес на управление: град
Благоевград, улица „И.М.“, етаж 5, ап. 1 чрез пълномощника адв.М. А. А., със съдебен адрес
за призоваване и получаване на книжа: гр. Благоевград, ул. „Т.А. чрез адвокат М. А. А.,
против Решение №549 от 03.08.2023 г., постановено по гражданско дело №20221210102815
по описа на БЛРС.

С въззивната жалба се иска да се прогласи нищожно Решение №906971 от 06.12.2022 г.,
постановено по гражданско дело №20191210102641 по описа на БЛРС, тъй като волята на
съда не може да бъде изведена поради абсолютната ѝ неразбираемост и да се върне делото за
ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Доводите за това намира в
мотивите на съдебното решение, където съдът едновременно сочи, че ответникът оспорва
(стр.2 от мотивите) и че не оспорва (стр.2 от мотивите) предявеният иск за сумата от 8 801
лева без ДДС. Изявлението на ответника в първото с.з. от 24.03.2023 г., че не оспорва, че
дължи размера на дължимото договорено възнаграждение е направено след като е заявил, че
поддържа отговора на исковата молба по съображенията, изложени в него. В т.3.3 от
отговора на исковата молба ответникът изрично е възразил, че „Издаването на фактура с
№42 от 09.08.2022 г., в която е включена и друга услуга, която ищецът твърди, че е
изпълнил, без да е постигнато предварително писмено съгласие относно вида и размера на
разходите по стойност и вид, не кореспондира на постигнатото между страните съгласие в
договора. За да настъпи падежа на задължението на ответника за плащане на навлото, следва

ищецът да издаде фактура, с която да фактурира само и единствено превозното възнаграждение в договорения между страните размер“. В този отговор ответникът изрично е посочил, че не е платил дължимото превозно възнаграждение в размер на 8 801 лева без ДДС, тъй като не е настъпил падежа за плащане - ищецът не е издал фактура, която да отразява вярното стойностно изражение на договореното превозно възнаграждение и верният размер на допълнителните разноски за превоза, за плащането на които ответникът се е съгласил. Видно от стр.3 от протокола е, че ответникът подробно е обяснил защо до момента не е превел превозното възнаграждение. На стр.4 от протокола е обективизирано изявление на пълномощника на ответника, че: „Доверителят ми не е платил навлото, тъй както ищецът е съставил една фактура, както за навлото, така и за претендираните такси и разноски, които твърди, че е направил за международния превоз“.

Счита, че е налице вътрешно противоречие в мотивите на първоинстанционния съдебен акт както и противоречие между диспозитива на решението, с който съдът е уважил иска за сумата от 11 115 лева и частта от мотивите, в която приема, че ответникът не е изпаднал в забава, поради което не дължи мораторна лихва за забава. От една страна, съдът е приел, че ответникът дължи сумата от 11 115.14 лева, а от друга, че не дължи мораторна лихва за забава за периода от 16.08.2022 г. до 30.09.2022 г., върху сумата от 11 178 лева, за която е съставена процесната фактура №42, тъй като не е издал фактура с вярното стойностно изражение за сума като сбор на размера на дължимото превозно възнаграждение в размер на 8 801 лева без ДДС и сумата от 461 лева без ДДС допълнителни разноски, за плащането на които е дал съгласие. От факта, че съдът приема, че ответникът не е изпаднал в забава, тъй като ищецът не е изпълнил задължението по чл.9 от сключения договор за превоз да издаде фактура за стойността на превоза и за допълнителните разходи за плащането, на които е изразил съгласие, следва извод, че не е настъпил падежа за плащане съгласно сключения договор за превоз. До момента ищецът не е издал фактура, която да отразява вярното стойностно изражение на стопанската операция, въпреки че ответникът многократно го е поканил да стори това.

Изразява становище, че решението на съда е нищожно, тъй като **волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютната неразбираемост** - когато съдържането на решението противоречи на българския правов ред или когато делото е било образувано от името или срещу неспособна страна (Решение №668 от 15.11.2010 г. на ВКС по гр.д.№ 1790/2009 г., 1 г.о., ГК, постановено в производство по реда на чл.290 от ГПК).

Намира постановеното от първоинстанционния съд Решение №549 от 03.08.2023 г., постановено по гражданско дело №20221210102815 по описа на БлРС, за нищожно, тъй като волята на съда е напълно неразбираема. Тя не може да бъде изведена, тъй като е налице вътрешно противоречие в мотивите на решението и между част от диспозитива и част от мотивите по съществения за спора въпрос: настъпил ли е или не падежът на задължението на ответника да заплати превозното възнаграждение и допълнителните разноски за плащането на които е изразил съгласие на основание сключения договор за превоз. След като съдът на стр.4 от мотивите е приел, че ищецът не е изпълнил задължението да издаде

фактура на основание чл.9 от договора, то е следвало да отхвърли предявения иск като преждевременно предявен. Издаването на фактура за транспорта съгласно чл.9 от заявката-договор за превоз е предпоставка/условие за плащане.

Твърди, че атакуваното решение е необосновано, тъй като изводът на съда, че плащането на навлото е дължимо, без да е издадена от ищеца фактура, която да съдържа вярната стойност на стопанската операция не почива на възприетата от него за установена фактическа обстановка, че фактура №42 от 09.08.2022 г. е издадена и за допълнителни разноски за плащането на които ответникът не е изразявал съгласие. Този извод не следва и от постигнатото съгласие в член 9 от приетата заявка-договор между страните, че навлото е дължимо в 15 дневен срок, считано от издаване на фактура за превоза.

Претендира разноски.

В срока по чл.261 ГПК от „А.Т.“ ЕООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление в в гр. В.Т., ул. „О., представлявано от управителя и едноличен собственик на капитала А.Ж.П. е депозиран, чрез адв. В. Д. Д. вписан в Адвокатска колегия - В.Т. с личен № 1000028850, адрес на упражняване на дейността в гр. В.Т., ул. „Ц.Ц., кантора 3Б, тел.: *, е депозиран отговор по въззивната жалба.

В отговорът се твърди, че твърденията за неразбираемост на съдебното решение са голословни и неправилно аргументирани. Счита, че в процесното съдебно решение Районен съд - Благоевград е анализирал всички доказателства по делото и въз основа на посоченото е постановил един правилен и валиден акт. За да достигне до посочените изводи, съдът е отчел всички факти по делото, включително и направеното признание на иска до размера на дължимото навло. Както правилно съдът е констатирал, ответника не оспорва, че дължи на ищеца сумата от 4 500.00 евро /без ДДС/ или 5 400.00 евро с ДДС /10 561.20 лева/ за договореното превозно възнаграждение. От друга страна, видно от кореспонденцията по Вайбър между служители на страните /на л. 62 от делото/, както и видно от посоченото в частната жалба срещу определението на Районен съд - В.Т., с което е допуснато обезпечение на бъдещ иск, ответникът не оспорва дължимостта на сумата от 11 115.14 лева, представляваща дължимото превозно възнаграждение и допълнителните разноски, които се е съгласил да заплати - в размер на 235.90 евро /кореспонденция на л. 59 - л. 60 от делото/. Посоченото обстоятелство е заявено от ответника по първоинстанционното производство както пред Районен съд - Благоевград, така и пред Окръжен съд - В.Т. във връзка с обжалване на Определение № 1427/7.09.2022г. постановено по ЧГД № 2269/2022г. по описа на Районен съд - В.Т. Т.е., „К.С.“ ЕООД признава обстоятелството, че дължи сума близка до претендираната в исковата претенция, което правилно.

Изразява становище, че наведените твърдения от процесуалния представител на „К.С.“ ЕООД, че Районен съд - Благоевград неправилно заключавал, че плащането на навлото е дължимо без издадена фактура е абсолютно необосновано. Компетентния съд правилно е приел като безспорно обстоятелство, че такава фактура е издадена и изплатена по куриер до ответника в първоинстанционния процес. Обратното твърдение не

кореспондира с фактологията по делото и е вид необоснована защитна теза. Районен съд - Благоевград е обосновал решението си с правилни заключения, включително и факта за дължимостта на допълнителните разноси. Както бе споменато и по-горе, водената вайбър кореспонденция приложена по делото е в подкрепа на сочените твърдения. Голословните твърдения стъпвайки на заявка-договор не следва да се приемат, най-малкото защото страните са постигнали съгласие за дължимост на допълнителните разноси, които са свързани с надлежното осъществяване на превоза и пристигането на стоката до крайната дестинация в срок и без забележки.

В отговора адв. Д. е направил искане на основание чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК, за отвод на окръжните съдии от Окръжен съд - Благоевград, а делото бъде изпратено за разглеждане на друг съд от същия ранг. Искането е мотивирано с това, че адв. М. А. е съпруга на съдия в Окръжен съд - Благоевград с дългогодишен стаж, включително и като председател на посочения съд, считам, че се пораждат основателни съмнения относно безпристрастността при воденето на процеса пред всеки един от настоящите съдии в Окръжен съд – Благоевград.

Претендира разноси.

Във въззивното производство пред Окръжен съд – Благоевград не са представени нови доказателства от страните. Благоевградският окръжен съд, като взе предвид оплакванията по въззивната жалба, събраните по делото доказателства и съобрази закона, намира, че жалбата, като предявена от легитимна страна в процеса, в срока по чл. 259 ГПК, е допустима. Разгледана по същество е неоснователна. Обжалваното решение е валидно и допустимо, като произнесено от компетентен първоинстанционен съд, в рамките на правомощията му, като такъв, по предявен пред него иск. Разгледано по същество, същото е правилно постановено.

Настоящият съд приема, че не са налице пороците на обжалваното решение, визирани във въззивната жалба, поради което намира същата за неоснователна и недоказана, с оглед на което не я уважава и в този смисъл счита, че следва да потвърди обжалваното решение, като правилно постановено. От анализа на събраните по делото доказателства, настоящият съд прие за установени фактически обстоятелства и направи правни изводи идентични с тези на БРС.

Наред с посоченото, настоящият съд счита въззивната жалба за неоснователна и поради следното :

Неоснователно е оплакването на въззивника, че решението на първоинстанционният съд е нищожно, тъй като волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютна й неразбираемост, като е направено искане делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Според ТР№1/2012г. по тълк.д.№1/2011г., ОСГТК, ВКС, съдебните решения са нищожни в случаите на постановяването им от ненадлежен орган или ненадлежен съдебен състав, извън правораздавателната власт на съда, ако не са подписани от членовете на съдебния състав, ако не са в писмена форма, както и при

абсолютна неразбираемост на волята на съда, вкл. и при тълкуване. Нищожно е решение на съда и което е абсолютно неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване. В разглеждания случай такива пороци на първоинстанционното решение не са налице. То е постановено от законен състав на съответния съд, в рамките на правораздавателната му компетентност при спазване на изискуемата писмена форма, подписано е, и формираната в мотивите на съдебния акт воля на съда е разбираема и логически последователна, което обуславя и яснота и на диспозитива. Изложените от въззивника доводи за нищожност не могат да се преценят като основателни за прилагане разпоредбата на чл.270 ГПК. Не е налице такова вътрешно противоречие на първоинстанционното решение, което да води до абсолютна неразбираемост обосноваваща прогласяването на нищожността му.

Първоинстанционният съд правилно е определил, че правната квалификация на предявените иски е с правно основание чл. 372 ТЗ, във вр. с 367 ТЗ и чл. 86 от ЗЗД.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че е сключен договор за превоз между двете дружества, като транспортната услуга е инкорпорирана в Заявка-договор № 19949/Ф/01.08.2022 г., сключена с взаимна размяна на имейли, съдържащи условията на доставката. Предмет на договора за превоз е 22064.00 кг замразена риба, която е трябвало да бъде транспортирана от Дания до Г.. Фактическото натоварване било осъществено на 02.08.2022 г. в Дания. Вследствие на извършени междинни проверки на теглото на композицията, били начислени допълнителни такси. За превоза била издадена Фактура №*****/09.08.2022 за сумата в общ размер на 9 315.00 лева /без ДДС/, от които: 8 801.00 лева - договорена цена на транспортната услуга и 514.00 лева /без ДДС/ - допълнителни разходи, платени поради по-тежък товар в У. и Б. по приложени бележки" - общо за сумата от 11 178.00 лева /с ДДС/. Издадени са 2бр. ЧМР, съгласно сключения между страните договор.

Видно от Протокол №544 от 24.03.2023г. не е налице спор относно дължимото договорено навло по договора за превоз в размер на 5400 /пет хиляди и четиристотин/ евро с ДДС по Заявка- Договор №19949/Ф/01.08.2022г. Още видно от Вайбър кореспонденцията, както и от Протокол №1322/03.07.2023г е безспорно за страните и дължимостта на допълнителни разходи в размер на 235 /двеста тридесет и пет/ евро. За същите са представени и платежни документи, с които се установява реалното им заплащане, както и признание от страна на въззиваемия за тяхната дължимост. Представени са документ за платени пътни такси в У. от 04.08.2022г. за сумата 122,67евро /сто двадесет и две и шестдесет и седем евро/, както и Квитанция за платена пътна такса в Република Б. за сумата от 222 лева /двеста давадесет и два лева/ с №22BG005731X4710568.

Съгласно чл. 16 от Конвенцията за договора за международен превоз на стоки (CMR) превозвачът има право да му се възстановят разноските, направени във връзка с молбата му за указания или във връзка с изпълнението на получените нареждания, освен ако тези разноски не са последица от негова грешка. В случая са заплатени допълнителни такси във връзка с теглото на товара при изпълнение на задълженията по договора за превоз от „А.Т.“

ЕООД, в качеството си на превозвач. Независимо от факта, че в Заявка-Договор №19949-Ф/01.08.2022 не е посочено, че е възможно да възникнат допълнителни разходи, то чл. 16 от горепосочената Конвенция, сочи че превозвача има право да му се възстановят направените допълнителни разходи във връзка с изпълнението на договора за превоз.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че е издадена Фактура №*****/09.08.2022г., която включва безспорните по делото суми в общ размер от 11 115.14 лева /единадесет хиляди сто и петнадесет лева и четиринадесет стотинки/, от които дължимото превозно възнаграждение в размер на 5 400 евро / пет хиляди и четиристотин евро/ и 235.90 евро /двеста тридесет и пет евро/ допълнителни разходи. С оглед на факта, че е издадена фактура, както и два броя ЧМР във връзка с процесния договор за превоз, правилно е, че падеж за безспорното вземане е настъпил, както и че е налице признание за дължимостта на сумите от страна въззивника „К.С.“ ЕООД.

Наведени са възражения във въззивната жалбавъззивника, че падеж на вземането не е настъпил, тъй като издадената във връзка с превозното правоотношение Фактура №*****/09.08.2022г. включва не само уговорените в Заявка-договор № 19949/Ф/01.08.2022 г. суми, а и допълнителни неугговорени разходи, поради което с оглед на невярната сумата посочена във фактурата не започнал да тече 15 дневен срок за заплащане на същата. С оглед на факта на признание от страна на въззивника „К.С.“ ЕООД за дължимостта на сумата от 11 115.14 лева /единадесет хиляди сто и петнадесет лева и четиринадесет стотинки/, от които дължимото превозно възнаграждение в размер на 5 400 евро / пет хиляди и четиристотин евро/ и 235.90 евро /двеста тридесет и пет евро/ допълнителни разходи, които суми по безспорен начин са включени във процесната фактура, както и издадените 2бр. ЧМР, БОС приема, че падеж относно сумата от 11 115.14 лева /единадесет хиляди сто и петнадесет лева и четиринадесет стотинки/ е настъпил. Независимо от твърденията, че подобни допълнителни разходи не са били уговорени, чл. 16 от Конвенцията за договора за международен превоз на стоки (CMR) превозвачът има право да му се възстановят разходите, направени във връзка с изпълнението на получените нареждания. В случая допълните разходи за платени пътни такси в У. от 04.08.2022г. за сумата 122,67 /сто двадесет и две и шестдесет и седем/ евро, както и Квитанция за платена пътна такса в Република Б. за сумата от 222 /двеста давадесет и два лева/ с №22BG005731X4710568 от превозвача „А.Т.“ ЕООД са дължими.

С оглед на факта, че е издадена Фактура №*****/09.08.2022г. , както и 2 бр. ЧМР по безспорен начин се установява, че падеж на вземането по процесния договор е настъпил. Съгласно Заявка-договор № 19949/Ф/01.08.2022 г. навлото е платимо след 15 календарни дни, след получаване на оригинали, заверени с подписи печат, без забележки, ЧМР и товарителница. Фактура №***** е издадена на 09.08.2022г. съответно е длъжникът по нея изпада в забава 15 календарни дни след нейното издаване – 25.08.2022г. Във посочената Фактура безспорно са включени както дължимото навло, така и допълнителните разходи, дължими на превозвача съгласно чл. 16 от горепосочената Конвенция.

Относно искането на въззиваемия „А.Т.“ ЕООД за направените във въззивната инстанция разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1400 лева /хиляда и четиристотин лева/ , настоящият състав счита, че същото следва да бъде платено в пълен размер, предвид липсата на възражение за прекомерност.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №549/03.08.2023г. постановено по гр.дело 20221210102815/2022г. по описа на РС-Благоевград, в частта, с която осъжда „К.С.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „И.М., представлявано от Р. С. - управител и едноличен собственик на капитала, да заплати на „А.Т.“ ЕООД с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В.Т., ул. „О., представлявано от управителя и едноличен собственик А.П., следните суми:

- сумата от 11 115.14 /единадесет хиляди сто и петнадесет лева и четиринадесет стотинки/ лева, от които сумата от представляваща незаплатена сума по Заявка-Договор №19949-Ф/01.08.2022 г. - дължимо превозно възнаграждение и допълнителни разноси, заплатени във връзка с превоза

-сумата от 2 494.50 лева /две хиляди четиристотин деветдесет и четири лева и петдесет стотинки/, представляваща разноси по компенсация.

ОСЪЖДА „К.С.“ ЕООД с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „И.М., представлявано представлявано от Р. С. - управител и едноличен собственик на капитала да заплати сумата от 1400 лева /хиляда и четиристотин лева/ на „А.Т.“ ЕООД, с ЕИК:*, със седалище и адрес на управление: гр. В.Т., ул. „О., представлявано от управителя и едноличен собственик А.П., представляваща разноси за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____